

ROBERT A. HEINLEIN

INFANTERIA STELARĂ

Traducere din limba engleză și note
de Radu Haulică

PALADIN

Capitolul 1

Haide, maimuțelor!

Ce, oți vrea să trăiești veșnic?

Sergent necunoscut, 1918

Întotdeauna tremur din toate încheieturile înainte de o coborâre. Am făcut injecțiile, evident, și pregătirea sub hipnoză, și e de la sine înțeles că nu îmi poate fi cu adevărat frică. Psihiatrul navei mi-a verificat undele cerebrale, mi-a pus tot felul de întrebări prostești în timp ce dormeam și zice că nu e vorba de frică, că nu e nimic important – e ca neastâmpărul unui cal de curse la linia de start.

Nu știu ce să spun, n-am fost niciodată cal de curse. Dar cert este că sunt mort de speriat de fiecare dată.

Cu treizeci de minute înainte de coborâre, după ce ne adunaserăm toți în incinta de lansare a navei *Rodger Young*, șeful de pluton ne inspecta. De fapt, șeful nostru de pluton, locotenentul Rasczak dăduse colțul la ultima coborâre și-i ținea locul sergentul de pluton, sergentul naval de carieră Jelal. Jeleu era un fino-turc de pe Iskander de lângă Proxima. Mic și oacheș, arăta ca un funcționar, dar îl văzusem doborând doi soldați loviți de amoc –

Respect pentru... iar soldații erau atât atât de mari, încât trebuise să-și ridice mâinile ca să-i poată apuca –, i-a dat cap în cap ca pe două nuci de cocos și a făcut un pas înapoi, ca să nu cadă peste el.

În afara orelor de serviciu nu era rău – pentru un sergent. Ne lăsa chiar să-i spunem „Jeleu“. Nu și pe recruți, bineînțeles, dar pe oricine care fusese măcar o dată lansat în luptă.

Acum însă era la datorie. Noi ne verificaserăm deja echipamentul de luptă („e pielea ta în joc, înțelegi?“), sergentul de pluton ne verificase atent la apel și acum Jeleu ne verifica și el, încruntat, nelăsând să-i scape nimic. S-a oprit lângă bărbatul din fața mea și i-a apăsător butonul de pe centură care îi oferea informații despre starea fizică.

— Ieși din formație!

— Dar, dom' sergent, e doar o răceală. Doctorul a spus...

Jeleu nu l-a lăsat să termine.

— „Dar, dom' sergent!“ l-a maimuțărit el răcnind. Doctorul nu face coborări, și nici tu, cu un grad jumate de febră. Crezi că am timp să stau la cioace cu tine fix înaintea unei coborări? *Ieși din formație!*

Jenkins a plecat, supărat și nervos. Nici mie nu mi-a picat bine. După moartea Locotenentului, toți fuseseră promovați, iar eu devenisem comandant adjunct al secției a doua a plutonului, și urma să am un loc gol în echipa mea la coborâre. Nu era bine deloc. Asta însemna că un om rămânea descoperit, dacă dădea de greu și avea nevoie de ajutor.

Jeleu n-a mai eliminat pe nimeni. S-a așezat în fața noastră, ne-a cântărit din priviri și a clătinat din cap cu tristețe.

— Ce adunătură de maimuțe! a mârâit. Dacă o încasați toți acum, poate reușesc și ei să obțină echipajul pe care-l vedea locotenentul în voi. Sau poate că nu, la cum arată recruții care ajung la noi zilele astea. Vreau doar să vă aduc aminte, maimuțoilor, strigă el luând brusc poziție de drepti, că fiecare dintre voi a costat guvernul, cu tot cu arme, armură, muniție, dispozitive și antrenament, cu totul, punând la socoteală și faptul că sunteți niște mîncăi – a costat, așa, în mare, mai bine de juma de milion. Adăugați și cei treij' de cenți cât faceți voi cu adevărat și ajungeți la o sumă frumușică. Așa că aveți grijă să le aduceți înapoi! ne-a ordonat uitându-se urât la noi. Ne putem lipsi de voi, dar nu ne putem lipsi de costumul ăsta dat dracu' pe care-l purtați. Nu vreau eroi în unitatea asta, nici locotenentului nu i-ar plăcea. Aveți o treabă de făcut, coborâți, o faceți, vă țineți urechile ciulite pentru semnalul de extracție, vă prezentați pentru recuperare încolonați ca la carte. S-a înțeles? Ar trebui să știți planul, a continuat după ce s-a mai uitat o dată urât. Dar unii dintre voi n-au minte, așa că n-ai ce hipnotiza, deci vă fac un rezumat. Veți fi aruncați în două linii de ambuscadă, calculate la intervale de doi kilometri. Luați reperele față de mine, aflați poziția și distanța față de colegii de grupă, în ambele sensuri, cât timp căutați acoperire. Ați pierdut deja zece secunde, așa că faceți zob tot ce pică în bătaia armelor până asolizează și capetele de flancuri. (Vorbea despre mine – în poziția de comandant adjunct urma să fiu flanc stâng și n-aveam pe nimeni care să-mi asigure spațele. Am început să tremur.) Când asolizează și ele,

refaceți rândurile, egalizați intervalele! Lăsați orice deoparte și faceți asta! Douăsprezece secunde. Pe urmă avansați în salturi, din doi în doi, comandanții adjuncți se ocupă de cadență și ghidează încercuirea, a zis el uitându-se la mine. Dacă faceți asta cum trebuie – deși mă îndoiesc –, flancurile se vor întâlni când sună rechemarea... și atunci, valea acasă. Întrebări?

Nicio întrebare; niciodată nu erau. A continuat:

— Încă ceva. Țsta-i un raid, atât, nu o bătălie. E o demonstrație de forță armată și de intimidare. Misiunea noastră e să-i arătăm inamicului că am fi putut să-i distrugem orașul, dar n-am făcut-o și că nu e în siguranță, chiar dacă nu-i acoperim sub bombe complet. Nu luați prizonieri. Veți ucide doar dacă n-aveți încotro. Dar toată zona de angajare trebuie să fie spulberată. Să nu vă prind înapoi la bord cu bombe nefolosite, putorilor. Ați înțeles? Bădăranii lui Raszak au o reputație de păstrat, a spus și s-a uitat la ceas. Locotenentul mi-a zis, înaintea să crape, să vă transmit că o să fie tot timpul cu ochii pe voi, în fiecare clipă... și că se așteaptă să fiți excepționali.

S-a uitat la sergentul Migliaccio, comandantul primei secții.

— Cinci minute pentru părinte.

Câțiva băieți au rupt rândurile și au îngenunchat înaintea lui Migliaccio. Și nu doar cei care îi împărtășeau crezul – musulmani, creștini, gnostici, evrei, era disponibil pentru oricine voia să schimbe câteva cuvinte cu el înaintea unei desantări. Am auzit că pe vremuri preoții unităților militare nu luptau cot la cot cu ceilalți, dar nu pricep cum vine

Respectăm drepturile de autor și scriitorii

treaba asta. Cum poate adică un preot să binecuvânteze un lucru pe care el nu e dispus să-l facă? În orice caz, în Infanteria Mobilă *toată lumea* face coborâri și *toată lumea* luptă – preotul, bucătarul, scribul Bătrânului. Odată ce ne dădeam drumul pe tub nu mai era picior de Bădăran la bord – în afara lui Jenkins, evident, și asta nu din cauza lui.

Eu nu m-am dus la el. Mi-era frică să nu mă vadă cineva că tremur, și oricum Părintele mă putea binecuvânta la fel de bine de unde era. Dar a venit el la mine în timp se ridicau ultimii întârziați și și-a lipit casca de-a mea, ca să nu fim auziți.

— Johnnie, mi-a șoptit, asta e prima ta coborâre ca subofițer.

— Mda.

De fapt nu eram subofițer, așa cum Jeleu nu era cu adevărat ofițer.

— Fii atent, Johnnie. Nu da colțul. Nu încerca să câștigi vreo medalie.

— Ăăă, mersi, părinte. N-o să încerc.

A mai adăugat ceva, cu blândețe, într-o limbă pe care nu o cunoșteam, m-a bătut pe umăr și s-a grăbit înapoi la secția lui.

— Drepti! a urlat Jeleu și toți ne-am conformat.

— Platoon!

— Secțieeeee! s-au auzit, ca un ecou, Migliaccio și Johnson.

— Pe grupe, babord și tribord, pregătiți de lansare!

— Secție! Ocupați capsulele! *Mișcare!*

— Grupă!

A trebuit să aștept ca grupele patru și cinci să ocupe capsulele și să avanseze spre tubul de lansare,

abia după aceea a apărut capsula mea pe șina de babord și am urcat în ea. Mă întrebam dacă și pe veteranii ăia i-o fi apucat tremuriciul când au urcat în calul troian. Sau poate m-apucă doar pe mine. Jeleu verifica fiecare om care era etanșat, apoi m-a etanșat și pe mine. În timp ce făcea asta s-a aplecat deasupra mea și mi-a spus:

— Să n-o dai în bară, Johnnie. E exact ca la un exercițiu.

Capacul s-a închis deasupra mea și am rămas singur. Auzi, „la fel ca la instrucție“! Am început să tremur ca varga.

Pe urmă l-am auzit în căști pe Jeleu, din tubul liniei centrale:

— Punte! Bădăranii lui Raszak... gata de lansare!

— Șaptesprezece secunde, locotenent, s-a auzit contraltoul vesel al doamnei căpitan și m-a iritat faptul că i-a spus lui Jeleu „locotenent“.

Ce-i drept, locotenentul nostru era mort și probabil că Jeleu urma să fie promovat în funcția lui; dar noi tot Bădăranii lui Raszak eram.

— Noroc, băieți! a adăugat.

— Mulțam, căpitane.

— Pregătiți-vă! Cinci secunde.

Eram legat cu totul – peste abdomen, frunte, tibii. Dar tremuram mai rău ca niciodată.

E mai bine după ce ești lansat. Până atunci, stai acolo în beznă, înfășurat ca o mumie pentru a putea opune rezistență accelerației, abia reușind să respiri. Știi că, și dacă ți-ai putea deschide casca (dar nu poți), în jurul tău, în capsulă, e doar azot; și mai știi și că în jurul capsulei se află tubul de

lansare și că oricum, dacă nava e lovită înainte să te lanseze, nu ai nicio șansă, vei muri acolo, imobilizat, neajutorat. Din cauza așteptării asteia nesfârșite în întuneric apare tremuratul – începi să crezi că au uitat de tine, că nava a fost lovită și a rămas pe orbită, moartă, și imediat îți vine și ție rândul, fără să te poți mișca, sufocându-te. Sau e o orbită de prăbușire și ăsta ți-e sfârșitul, în caz că nu te prăjești în timpul coborârii.

Apoi programul de frânare al navei a intrat în funcțiune și m-am oprit din tremurat. 8 g, aş spune, sau poate că 10. Când o femeie manevrează nava, călătoria nu este deloc plăcută; te alegi cu vânătăi sub fiecare curea. Da, da, știu că sunt mai bune la pilotat decât bărbații – au reacții mai rapide și rezistă la mai mulți g. Intră mai repede, ies mai repede, așa că toată lumea are mai multe șanse. Dar asta nu înseamnă că-ți place să-ți fie strivită coloana cu de zece ori greutatea ta normală.

Dar trebuie să recunosc, căpitanul Deladrier știe ce face. Nu a fost pic de ezitare după ce *Rodger Young* a terminat de frânat. Am auzit-o strigând aproape instantaneu:

— Tubul liniei centrale, foc!

S-au simțit două lovituri de recul când Jeleu și sergentul de pluton interimar au fost lansați – și imediat:

— Tuburile de la babord și tribord, foc automat!

Și noi, restul, am început să fim lansați.

Poc! Și capsula ta e smucită o poziție mai în față, *poc!* și e smucită iar, întocmai cartușelor care alimentează camera unei arme automate de pe vremuri. Noi chiar asta eram, numai că țevile armei

erau două tuburi de lansare înfipite într-un transportor spațial și fiecare cartuș era o capsulă în care încăpea, la limită, un infanterist cu tot echipamentul de luptă.

Poc! Eu eram obișnuit cu poziția numărul trei, evacuat rapid; acum eram la coadă, ultimul lansat după trei grupe. Așteptarea e obositoare, chiar și când se lansează o capsulă pe secundă; am încercat să număr hopurile – *poc!* (doisprezece) *poc!* (treisprezece) *poc!* (paisprezece – suna ciudat, capsula era goală, Jenkins ar fi trebuit să fie în ea) *poc!*...

Și *zbang!* – e rândul meu, capsula se izbește de pereții camerei de lansare; pe urmă *BUUUM!*, explozia te lovește cu o forță care face manevrele de frânare ale căpitanului să pară o joacă.

Apoi, deodată, nimic.

Absolut nimic. Niciun sunet, nicio apăsare, nicio greutate. Plutești în întuneric – în cădere liberă de la aproximativ cincizeci de kilometri, deasupra atmosferei propriu-zise, te îndrepti, lipsit de greutate, spre suprafața unei planete pe care n-ai mai văzut-o niciodată. Dar acum nu mai tremuram – așteptarea de dinainte e criminală. Odată lansat, nu mai poți fi rănit – dacă e să nu meargă ceva cum trebuie, totul se întâmplă atât de repede, încât nici n-apuci să-ți dai seama că mori.

Aproape imediat, am simțit capsula răsucindu-se și legănându-se, apoi s-a echilibrat și mi-am simțit greutatea în spate – greutate care a crescut rapid până la greutatea normală pentru acea planetă, (0,87 g, ni se spusese), în momentul în care am atins viteza limită din stratul superior, rarefiat, al atmosferei. Un pilot care este un adevărat artist